

»Hvad mener du selv?«

»Jo, det har jeg naturligvis ogsaa tænkt mig. Du og han har jo altid saa godt kunnet tale sammen. I har saa mange fælles Interesser, — Politik, Social-økonomi og hvad det altsammen hedder. Gud veed, om han ikke var lidt forelsket i dig. Det vilde der jo slet ikke være noget urimeligt i.«

Hendes Ord lød vel ikke som Alvor men heller ikke helt som Spøg, og Fru Bertha blev nu rigtig vred.

»Nu skal du ikke vrøvle, Jytte. Og siden du ikke vil forstaa halvkvæd Vise, saa skal jeg nu betro dig noget, som jeg ikke før har villet sige dig, fordi jeg oprigtig talt ikke troede at gøre nogen Gavn med det. Det Brev fra Torben Dihmer, som vi fik forleden, er ikke det eneste, jeg har faaet fra ham her. Jeg havde tidligere et andet, som jeg ikke har talt til dig om. Han bad mig deri, om jeg vilde sige ham det rent ud, dersom jeg troede, at du helst var fri for hans Selskab.«

Jytte sad tilbagelænet i Pudsen med Hænderne foldede over Knæet og saae stift frem for sig.

»Hvad har du saa svaret ham?« spurgte hun efter nogen Tavshed.

»Hverken Ja eller Nej. Hvad kunde jeg svare? Jeg veed jo igen saa lidt om, hvordan du i Virke-